

Arrest

nr. 279 534 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: dhr. X en mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij bent geboren op X 2012. Aldus ben je minderjarig. Jij hebt de Salvadoraanse nationaliteit. Jouw ouders (...) en (...) verblijven eveneens in België, net als jouw meerderjarige broer (...).

Op 18 december 2018 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw ouders haalden aan dat jouw vader in 2016 een eenmalige confrontatie had met bendeleden van de MS-13, dat jouw ouders sinds 2016 maandelijks 10 dollar moesten betalen voor het parkeren van hun auto en dat ze sinds 2018 maandelijks 100 dollar moesten betalen voor het schoonheidssalon van jouw moeder, hetgeen in oktober nog verhoogd werd. Daarbij haalden ze aan dat jullie huis soms als vluchtroute werd gebruikt door bendeleden en dat jij en je moeder eens getuigen zijn geweest van een schietincident. Tenslotte haalden ze aan te vrezen voor de rekrutering van jouw broer Angel bij de bende.

Op 30 maart 2020 weigerde het CGVS jouw ouders zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk besloten dat verschillende elementen in de verklaringen van jouw ouders hun verklaarde vrees onaannemelijk maakten. Daarnaast werd geconcludeerd dat de vrees voor rekrutering van jouw broer hypothetisch was, alsook dat verschillende zaken – het feit dat jouw broer met privévervoer naar school ging, dat bendeleden jullie dak gebruikten als vluchtroute en dat jullie eens getuigen waren geweest van een schietincident – onvoldoende ernstig waren om een nood aan internationale bescherming af te leiden.

Jouw ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 15 september 2020 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 27 november 2020 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij voegden toe dat jouw broer op 17 november 2018 benaderd en geslagen werd door twee bendeleden van de MS-13, waarvan zij eerder niet op de hoogte waren geweest omdat ze geloofden dat hij toen gevallen was. Daarnaast haalden zij aan dat het bendelid dat in juni 2018 aan jouw broer een opmerking maakte over zijn kapsel intussen gearresteerd werd. Tenslotte haalden zij aan dat jij, je broer en je ouders goed geïntegreerd zijn in België.

Op 29 januari 2021 verklaarde het CGVS het volgende verzoek van jouw ouders niet-ontvankelijk, bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Jouw ouders dienden tegen deze beslissing geen beroep in.

Op 11 oktober 2021 diende jouw broer Angel een eigen verzoek om internationale bescherming in, waarin hij aanhaalt dat bendeleden hem lastigvielen en dat hij op 17 november 2018 door bendeleden geslagen werd. Op 11 oktober 2021 dienden jouw ouders eveneens in jouw naam een eigen verzoek in. Jij verklaart dat jullie vertrokken uit El Salvador omdat de bendeleden je vader en broer lastigvielen en dat ze langs jullie huis kwamen. Ook verklaar je dat je eens schoten hoorde toen je op school zat en dat je vaak binnen moest blijven door de problemen in het land.

Jij legt geen documenten neer ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Jij slaagde er in dit geval niet in om een concrete vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Jij verklaart dat je veel thuis moest blijven door de problemen in het land en dat je een keer schoten hoorde toen je op school zat (CGVS, p. 3). Dit is echter onvoldoende ernstig om een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde af te leiden. In verband met jouw verklaring dat de bendeleden jouw broer en vader lastig vielen (CGVS, p. 4) dient opgemerkt dat de asielmotieven van jouw ouders en broer reeds werden beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het eerste middel van het verzoekschrift de schending van de volgende bepalingen aan:

"artikel 2 en 3 EVRM, artikelen 1 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, artikel 3, 6 en 37 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

In een tweede middel van het verzoekschrift voert verzoeker de schending van de volgende bepalingen aan: *"artikel 2 en 3 EVRM, de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7, artikel 57/1 § 4, 57/6 § 3 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 3 Kinderrechtenverdrag, artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003, artikel 1 en 23 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ("Vluchtelingenconventie"), artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, artikel 7, 10 en 33 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna 'Procedurerichtlijn'),), schending van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna 'Kwalificatierichtlijn'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."*

2.2. Verzoekende partij, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2022, getiteld *"niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)"*, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.3. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt *"Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op*

grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

De ouders van verzoekende partij dienden eerder een verzoek om internationale bescherming in. Overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd dit verzoek ook namens verzoeker ingediend. Hun eerste verzoek werd geweigerd bij beslissing van 30 maart 2020 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat, blijkens de beslissing aanwezig in het administratief dossier, geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas, met name het feit dat zij en hun kinderen door een bende worden gevisieerd. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing bij arrest nr. 240 961 van 15 september 2020 waarbij hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 27 november 2020 dienden verzoekers ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 januari 2021 niet ontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Verzoekers ouders dienden tegen deze beslissing geen beroep in. Daar de verzoeken om bescherming van zijn ouders evenzeer namens verzoeker als vergezellende minderjarige werden ingediend, heeft deze beoordeling ook betrekking op verzoeker.

2.4. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werden genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt o.a.: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.5. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.6. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente gronden gesteld: *“Jij slaagde er in dit geval niet in om een concrete vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Jij verklaart dat je veel thuis moest blijven door de problemen in het land en dat je een keer schoten hoorde toen je op school zat (CGVS, p. 3). Dit is echter onvoldoende ernstig om een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde af te leiden. In verband met jouw verklaring dat de bendeleden jouw broer en vader lastig vielen (CGVS, p. 4) dient opgemerkt dat de asielmotieven van jouw ouders en broer reeds werden beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden.*

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen."

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal aldus vast en oordeelt hij dat er in het kader van het verzoek om internationale bescherming door verzoekende partij geen eigen feiten zijn aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal het hoger belang van het kind niet bij de beoordeling heeft betrokken. De Raad beaamt dat de belangen van het kind een doorslaggevende overweging vormen, maar verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal in zijn (declaratieve) opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In casu, komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van een minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

De Raad wijst erop dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming, *quod in casu*, de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling enkel dient te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het "*belang van het kind*" is in die zin in het specifieke kader van zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: "*Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus*".

Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ..."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van de minderjarige verzoeker. Zo werd er ten aanzien van hem bijzondere procedurele noden aangenomen en steunmaatregelen verleend. Een persoonlijk gehoor van verzoeker had plaats door een gespecialiseerde *protection officer* die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Dit gehoor vond plaats in het bijzijn van zijn advocaat, die ook opmerkingen kon formuleren. Tevens was er een mogelijkheid om stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd.

Met het louter theoretisch betoog over het belang van het kind zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoeker, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal door *in casu* te oordelen dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

Verzoeker verwijst voorts naar enkele artikels en rapporten om te staven dat de situatie in El Salvador onveilig is en kinderen het risico lopen gerekruteerd te worden op school of aan geweld te worden blootgesteld en dat kinderen die in wijken wonen waar bendes de macht hebben, zoals verzoeker in Soyapango veel kans lopen om de school te moeten verlaten.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker hiervan zelf geen melding maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen zijn vrees reeds in ernstige mate relativeert. De loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat overigens niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het louter verwijzen naar algemene informatie is daarenboven geenszins van aard afbreuk te doen aan de pertinente conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. Overigens hebben verzoekers ouders reeds in het kader van hun tweede verzoek om bescherming aangevoerd dat de school van verzoeker gelegen is op grensgebied van twee bendes en dat er vaak confrontaties plaats vonden en verwezen hebben naar informatie betreffende de rekrutering van jongeren in de colonia Guayacan. De commissaris-generaal wees er dienaangaande ook reeds op dat uit dergelijke verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst geen persoonlijke vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de actuele veiligheidssituatie in El Salvador en benadrukt dat deze verslechterd is sinds maart 2022 waarop de noodtoestand werd aangekondigd. Verzoeker stelt dat op het moment van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal de huidige noodtoestand nog zeer recent was en verzoeker dit nieuwe feit dus niet heeft kunnen aankaarten. Verzoeker citeert uit landeninformatie (o.a. Human Rights Watch en Amnesty International) om te staven dat de Salvadoraanse overheid zich tegenwoordig schuldig maakt aan verschillende ernstige mensenrechtenschendingen in het kader van deze noodtoestand. Kinderen vanaf 12 jaar worden ook gearresteerd en veroordeeld in El Salvador. Verzoeker benadrukt dat hij binnen anderhalf jaar 12 wordt zodat de kans bijgevolg groot is dat hij bij terugkeer al 12 jaar is en dat de geciteerde landeninformatie ook op hem van toepassing zal zijn. Daarbij vinden er momenteel meer veiligheidsincidenten en mensenrechtenschendingen plaats in Sayapango, verzoekers woonplaats.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker los van de recente noodtoestand de actuele veiligheidssituatie niet inriep als motief voor zijn verzoek om internationale bescherming. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders oordeelde de Raad reeds dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; en zij door er in hun verzoekschrift op te wijzen dat in de afgelopen zeventien jaar linkse en rechtse regeringen elkaar hebben afgewisseld en een repressief beleid hebben gevoerd dat uiteindelijk niet erg effectief is in het licht van de ontwikkeling van het bendefenomeen, dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is, dat veiligheidstroepen ervan beschuldigd worden verantwoordelijk te zijn voor buitengerechtelijke executies, willekeurige arrestaties, gedwongen ontheemding en marteling, dat de rechterlijke macht ineffectief en corrupt is, dat de aanwezigheid van bendes op bijna het hele nationale grondgebied voelbaar is, dat de territoriale controle die door bendes wordt uitgeoefend de vrijheid van verkeer beperkt, dat alle grote politieke partijen van El Salvador op een bepaald moment tijdens de verkiezingen bendes betaalden en de huidige president Nayib Bukele afspraken maakte met de bendes toen hij burgemeester van San Salvador was om zijn projecten in gevaarlijke gebieden uit te voeren, dat de bendes sterk georganiseerd zijn en de macht en de controle over de verschillende Colonias hebben, en dat de gemeente waarvan zij afkomstig zijn gelegen is in het departement San Salvador, waar de bendes zeer sterk vertegenwoordigd zijn en bijgevolg een zeer grote greep hebben op het publieke leven, niet aantonen dat er in hun land van herkomst sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op de recente noodtoestand, waarvan verzoeker spreekt in het verzoekschrift voegt verweerder bij haar verweernota een beoordeling van de actuele veiligheidssituatie met verwijzing naar recente landeninformatie, de COI Focus *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 4 juli 2022.

Uit deze informatie blijkt evenzeer dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd.

Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er momenteel meer veiligheidsincidenten en mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Soyapango, verzoekers woonplaats toont verzoeker niet aan dat er in zijn land van herkomst sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de door verzoeker neergelegde informatie over de noodtoestand en de veiligheidssituatie in El Salvador en de door hem aangehaalde vrees om gearresteerd te worden, moet vooreerst worden opgemerkt dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand.

Uit de voornoemde COI Focus van 4 juli 2022 blijkt dat naar aanleiding van een plotse stijging van het aantal moorden de noodtoestand werd uitgeroepen op 27 maart 2022. In deze context werden reeds duizenden personen gearresteerd en maken de Salvadoraanse autoriteiten zich schuldig aan mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Human Rights Watch en de organisatie Cristosal rapporteren over arrestaties van onschuldige personen. Hierbij werden voornamelijk jonge mannen afkomstig uit arme wijken het slachtoffer van een willekeurige arrestatie in hun woonplaats zonder duidelijke reden of arrestatiebevel. Personen die gearresteerd werden door de autoriteiten omdat ze als criminelen beschouwd worden, betreffen volgens Amnesty International onder meer personen met tatoeages, die door derden beschuldigd werden van banden met een bende, die familie zijn van iemand die tot een bende behoort, die een strafblad hebben, of louter omdat ze wonen in een wijk die door een bende gecontroleerd wordt. Uit de informatie kan aldus worden vastgesteld dat willekeurige arrestaties en vasthoudingen in het kader van de noodtoestand zich, hoewel niet uitsluitend maar wel hoofdzakelijk, voordoen in situaties waarbij verschillende factoren een rol spelen. Het profiel van slachtoffers van een willekeurige arrestatie is gewoonlijk zowel mannelijk en jong als arm en afkomstig uit een wijk met bendeaanwezigheid, en dit eventueel in combinatie met specifieke uiterlijke kenmerken.

In het verzoekschrift wijst verzoeker louter op zijn jonge leeftijd en mannelijk geslacht om zijn vrees op arrestatie in het kader van de noodtoestand te staven. In het verzoekschrift wijst verzoeker er reeds zelf op dat hij actueel 10 jaar oud is en uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat kinderen vanaf 12 jaar gearresteerd en veroordeeld kunnen worden. Met de louter hypothetische stelling dat verzoeker mogelijks bij een terugkeer naar El Salvador 12 jaar kan zijn, doet hij aan voorgaande geen afbreuk.

Derhalve blijkt noch uit zijn verklaringen, noch uit de beschikbare informatie, dat verzoeker afdoende concrete en individuele elementen heeft aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of dat er voor hem een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Waar verzoeker in het verzoekschrift vervolgt dat hij als kind gedwongen rekrutering en seksuele exploitatie door bendeleden vreest bij terugkeer naar El Salvador en dienaangaande citeert uit landeninformatie, wordt opnieuw opgemerkt dat gedwongen rekrutering en seksuele uitbuiting door bendeleden niet door verzoeker werd ingeroepen als motief voor zijn verzoek om internationale bescherming. Met zijn louter algemeen betoog dat hij gevaar loopt gerekruteerd te worden door bendes gezien zijn leeftijd maakt verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. Verzoeker brengt dienaangaande geen concrete indicaties aan met oog op zijn rekrutering of seksuele exploitatie.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Volledigheidshalve dient er nog op te worden gewezen dat waar verzoekers ouders zich reeds in hun verzoek om bescherming stelden te vrezen dat hun oudste zoon (verzoekers broer) – al dan niet via zijn voetbalploeg – zou worden gerekruteerd door de bende MS-13, de Raad dienaangaande van oordeel was dat *“er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen werd dat deze vrees puur hypothetisch is. Dit wordt als volgt toegelicht: “U stelde dat bendeleden toenadering zochten tot de jonge voetballers en dat een bendelid eens aan A. (...) had gevraagd of hij mee wilde voetballen in hun ploeg, wat hij niet heeft gedaan (CGVS 18/22724, p.13). U zorgde er dan voor dat u uw zoon in het oog kon houden door zijn voetbalploeg mee te trainen (CGVS 18/22724, p.14). Gevraagd of hij, nadat hij terug mocht voetballen van u en uw vrouw, nog problemen heeft gehad in de ploeg, antwoordde u negatief (CGVS 18/22724, p.15). Gevraagd of A. (...) interesse toonde in de bendes, antwoordden u en uw vrouw eveneens negatief (CGVS 18/22724, p.15 en CGVS 18/22724B, p.12). Gevraagd of uw zoon nog andere problemen heeft gekend in El Salvador, behalve de eenmalige opmerking van een bendelid over zijn kapsel in juni 2018 (CGVS 18/22724, p.12-14 en CGVS 18/22724B, p.8 en p.11-12), antwoordde u opnieuw van niet (CGVS 18/22724, p.15). Uit niets blijkt dan ook dat A. (...) effectief zou worden gevisieerd door de MS-13 voor rekrutering.”*” (zie arrest nr. 240 961 van 15 september 2020).

Voor zover verzoeker nog betoogt dat er geen effectieve bescherming is in El Salvador doet hij hiermee geen afbreuk aan de pertinente conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Ook desbetreffend stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het verzoek van verzoekers ouders reeds : *“Voor zover verzoekende partijen nog betogen dat “de El Salvadoraanse overheid niet bij machte is om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door de bendes”, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met de bende MS-13, een onderzoek naar al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.”* (zie arrest nr. 240 961 van 15 september 2020).

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hij een risicoprofiel heeft in geval van terugkeer na een verblijf in het buitenland, zijnde België, wordt opnieuw opgemerkt dat verzoeker hier eerder geen melding maakte.

Verwerende partij voegt een actuele beoordeling van het risico voor terugkeerders toe aan zijn verweernota.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij

terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk benedeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor benedegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18). Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke benedegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, wordt niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benedeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van benedegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benedegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benedeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu de beweerdde problemen met een bende niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geviséerd.

Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.8. De Raad kan de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF